

Mit nem csinált Krúdy Gyula?

Nem járt soha Párizsban.

Nem vágta a körmét maga.

Nem vezetett sose autót.

Nem fordulhatott elő, hogy zokniját, gatyáját, bármijét saját kezüleg mosta volna ki.

Nem vitt le szemetet, boltba le nem küldték.

Volt neki pár – gyerekért mégse ment soha.

Nem nyírt keddenként gyöpöt.

Patikában sorba nem állt. Soha nem állt semmiféle sorba.

Ha vett egy pár cipőt, ami nyomta a lábát végül, biztos, hogy a kényelmetlennek bizonyult lábbelit nem adta el Szép Ernőnek féláron.

Az Est-lapok székháza előtt Bécsbe induló bevásárló buszra bizonyosan nem kapaszkodott fel.

Nem hordott táskát.

Megjelent cikkét nem olóztta ki, kiadott könyvét sose tette el.

Amelyben anyagi természetű kérdések meg nem említettek volna, olyan levelet nem írt.

Nem vett részt irodalmi esten, felolvasáson, szeánszon.

Irodalomról nem beszélt. Ha valaki társaságában ilyesmire vetemedett, akkor – közismert – ütött.

A nők idegesítették, le is szokott róluk hamar.

Se magának, se másnak nem kent meg vajjas kenyeret.

Soha nem főzött, nem is tudott főzni, konyhába lábát nem tette be.

Enni sem szeretett különösebben. azt a pár étket, igazán nem sokat, sűrű húslevest, cupákos tányérhúst, tündöt, pacalt, töltött káposztát lassan, nehezen, kedv nélkül ette – csupán mert neki is élnie kellett valamiből.

Mindazonáltal: nem ezért kell tisztelni, szeretni, nem ezt kell eltanulni tőle.

Bächer Iván